

Serem voluntaris, amb il·lusió i orgull

En el moment d'escriure aquestes línies i, sobretot, quan siguin llegides, ja ens trobarem en plena campanya referendària. Potser no encara la campanya oficial, però, *de facto*, ja estarem amb els motors a tot gas. I farem ben fet. L'u d'octubre és a la cantonada, encara que faltin tres mesos. L'efecte bola de neu, en plena canícula –i quin canícula!– ja és un fet. Cada setmana que passi, s'anirà incrementant i anirà agafant empena.

Malgrat que encara queden malfiats, que pensen que tot plegat serà un *déjà vu*, Reagrupament no té cap mena de dubte que ara, ara sí, anem a tota brida. I anem a guanyar, no només a votar. Anem a fer un poble lliure. I ho farem per la porta gran. No d'amagatotis, no amb la boca petita.

La revolució catalana del 2017 s'estudiarà a les universitats i fins i tot als instituts en els propers anys. D'arreu del món. Serem els primers que derrotarem democràticament els espanyols. Un fet històric. No perquè mai abans no hagin estat derrotats, que de fet sempre ho han estat. Sino perquè ho farem pacíficament i democràticament. Podríem dir que ho farem a l'estil Segle XXI. No a l'estil dels segles anteriors.

N'hi ha que es pensen que Catalunya equival a Somaliland, a Ossètia del Nord, a Abkhàzia. I alguns d'ells són gent aparentment seriosa, catedràtics, ambaixadors, etc. Però aquí els seus prejudicis els perden. La dimensió de la Independència de Catalunya serà tan brutal, que ocuparà titulars durant dies, potser setmanes i tot. Preparem-nos, perquè encara em sembla que no som conscients del que s'esdevindrà aquell dia. Els defensors de la tesi del "*païspetitisme*" quedaran bocabadats.

Cada dia que passa és una victòria per a la causa de la democràcia catalana. Recentment, des de Venècia i des d'Estrasburg, han clavat uns mastegots monumentals al govern espanyol pel seu capteniment poc democràtic.

Tot i que no tinc informació confirmada, estic segur que el mateix dia 1, o la matinada del 2, quan s'hagi confirmat la victòria aclaparant de la independència, ja hi haurà els primers reconeixements internacionals que, com a mínim, instaran oficialment el govern espanyol a negociar els terminis de la separació i el repartiment dels actius i dels passius. La pressió serà insostenible per a Madrid, amb un deute públic brutal i una mala imatge internacional que tomba d'esquena.

L'estratègia de la por, de les amenaces, haurà fracassat del tot, perquè ja som persones adultes i no combreguem amb rodes de molí. Caldrà negociar el traspàs dels actius en territori català i del personal funcional espanyol a les noves autoritats catalanes, a no ser que optin per marxar. El poder judicial s'haurà de refer. El poder militar s'haurà de bastir quasi des de les beceroles. La seguretat interior s'haurà de reestructurar. Aquest cop sí, la pluja de milions d'euros que vindrà amb la Independència permetrà actuar en molts àmbits amb una ambició inèdita. Només en el món de l'esport, ja s'ha calculat que els clubs rebran més de noranta milions d'euros, per exemple.

Però abans de fer aquests comptes, assegurem el tret. Des de Reagrupament cridem a presentar-se voluntari per participar en el procés que ara s'acosta. Particularment, cridem els funcionaris públics catalans a esdevenir l'avantguarda del procés, fent l'orella sorda a les amenaces i els xantatges de Madrid. Si se'n necessiten 4.500, que siguin 50.000 per escollir. Això només ja serà una mostra que amb nosaltres no hi podran, no ens podran aclofar.

L'u d'octubre rebentarem les urnes de paperetes de vot. I no per desobediència, sinó per obediència i lleialtat al poble de Catalunya. Siguem-ne dignes i anem a totes.

Josep Sort

President de Reagrupament

Sumari

A tu et diré
per Xavier Minguet

PÀGINA 2

Apunts d'osonencs independentistes
per Josep-Ramon Soldevila

PÀGINA 3

M'hi esforço, però no aconseguixo entendre'ls
per Teresa Casals

PÀGINA 4

624 anys llum
per Daniel Roig

PÀGINA 5

El centre i la "transversalitat"
per Pilar Altarriba

PÀGINA 6

La llibertat d'expressió
per Albert Aragonès

PÀGINA 7

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra i la tira d'humor

A tu et diré

A tu, tant si ets dona com si ets home, tant si ets jove com si ets gran, tant si ets ric com si ets pobre, tant si ets ciutadà amb tots els drets i deures, com si ets immigrant i veus aquest conflicte tant llunyà, tant si penses que ja estem bé com si penses que s'ha de canviar tot, tant si practiques un o un altre conjunt prescrit de creences.

A tu, a qui ni et va ni et ve, a qui deixa que passi de llarg, a qui mira a una altra banda, a qui no vol problemes, a qui sent que tot això no va amb ell, a qui pensa que és millor quedar-se a casa.

A tu, et diré que ara tenim a les nostres mans el poder per abolir tota forma de pobresa, el poder per defensar una societat lliure, la qual (tal com deia en Kennedy) si no pot ajudar els molts que són pobres, no podrà salvar tampoc els pocs que són rics. Et diré també que estem orgullosos del nostre antic patrimoni, i no estem disposats ni a presenciar ni a permetre que l'Estat Espanyol continuï amb la **lenta desintegració dels drets humans** als quals estem consagrats avui i que aquest poble es compromet a defensar, aquí i arreu del món.

Et diré que som hereus de les conviccions revolucionàries per les quals van lluitar els nostres avantpassats a l'hora de defensar la nostra terra. Estem orgullosos d'ells, i et diré que ara és el moment de canviar d'estatus, i que la torxa ha passat a mans d'una nova generació de catalans, que fa molts anys que espera millorar la seva vida i la dels altres, disciplinats i obsessionats en la democràcia.

Et diré que, en la nostra història recent, ja fa anys

que ens hem fet grans. Que ja és hora que diguem prou a la politització de la justícia espanyola. Que ara, amb un nou estat, tenim la oportunitat de separar definitivament els poders executiu i judicial.

Et diré que hi ha moltes persones de diferents comunitats de l'estat espanyol que realment no comprenen, o diuen que no comprenen, quina és la gran diferència entre el món que vol ser lliure per decidir i el món que ho vol impedir. Els pots dir que vinguin a Catalunya. També n'hi ha alguns que diuen que els que volen impedir que un poble parli són govern de futur. Els pots dir també que vinguin a Catalunya.

Et diré que **la llibertat és indivisible, i quan hi ha un poble que està privat de poder decidir el seu futur, ningú pot considerar-se lliure.** Quan arribi el dia de decidir, que ho farà,

aquest poble podrà sentir la satisfacció davant el fet d'haver estat en primera línia durant més de mil anys. Fent nostres les paraules de Kennedy, direm que **tots els homes lliures, on sigui que visquin, són ciutadans de Catalunya.**

I a tu, poble de Catalunya, et diré que, si a l'any 988, el Compte Borrell II va dir prou a les injustícies trencant el vassallatge amb el rei franc Hug Capet, i així naixé la identitat de Catalunya com a poble, ara, 1029 anys després, et diré que també diguis prou a les injustícies de l'Estat Espanyol. **Et diré que el teu país et necessita, ara més que mai. No permetis que et facin callar, mobilitza't, surt i parla... vota en el referèndum 1-O.**

Xavier Minguet

Apunts d'osonencs independentistes

Avui no parlaré del que fem a l'Ajuntament de Vic, parlaré del que han fet i del que fan, a Osona, alguns homes i dones influents, per a aconseguir que la nostra nació esdevingui, al més aviat possible, un estat independent. Primer citaré als polítics en actiu i després mencionaré altres personatges històrics, que, sense ells, estic segur que la realitat actual, seria sensiblement diferent.

Dels més influents a l'actualitat, vull començar per dues vigatanes: la Marta Pascal i la Marta Rovira. La primera és historiadora i politòloga i, actualment, és coordinadora general del PDCAT i diputada al parlament de Catalunya. Va ser presidenta de les JNC entre el 2012 i el 2015. La Marta Rovira també és politòloga, però la segona carrera és la d'advocacia. Des del 2012 és diputada per ERC al Parlament de Catalunya, i actualment és la número 2 d'aquest partit.

Ara em toca parlar d'un altre diputat vigatà, però aquest, actualment, està inhabilitat. Va néixer a Vic per coses que té la vida, però ell, i la seva família, són inequívocament de Taradell. És en Francesc Homs. És advocat, i ha estat diputat del Parlament de Catalunya, portaveu del Govern, conseller de Presidència i, fins fa poc, diputat al Congrés de Diputats de Madrid. El 29 de març passat, va ser inhabilitat pel Tribunal Suprem

espanyol, acusat d'haver organitzat el 9-N. En Kiko, de petit, ja penjava els poemes del poeta de Catalunya, en Jacint Verdaguer (un altre osonenc eminentment catalanista, nascut a Folgueroles), a les parets de la seva habitació. Aleshores ja anhelava que el seu país esdevingués lliure. Jo crec que és un dels responsables principals de l'inequívoc gir que va fer Convergència, al costat del president Artur Mas.

En Josep-Maria Vila d'Abadal no va néixer a Vic: ell és de Barcelona. Però viu en una masia mil·lenària del meu municipi, propietat de la seva família des dels inicis. També passa temporades llargues a Vidrà, on també és propietari d'una finca ancestral. És enginyer agrícola i forestal. El seu avi, Lluís Vila i d'Abadal (aquest sí que era vigatà) fou un dels fundadors d'Unió Democràtica de Catalunya. En Josep-Maria va deixar Unió (i sé que li va doldre molt) quan era Alcalde de Vic, disconforme amb la posició propera a "la tercera via" que proposava la direcció d'aquest partit i en contradicció directa al seu president. Aleshores va marxar i va fundar el Moviment Demòcrata Català. Ha estat també president i uns dels fundadors de l'AMI des del 2011 fins al 2015, i aleshores, va ser substituït el president Carles Puigdemont.

Anteriorment, altres osonencs independentistes destacats ho foren alcaldes dels convulsos temps de

la segona república. Tres d'ells moriren afusellats: en Ramon Blasi i Blasi (Taradell), en Leandre Salomó i Torné (Montesquiu) i en Joan Portús i Basagaña (Sant Quirze de Besora). També tingué un paper predominant en Marià Serra i Badell, alcalde de Vic durant la República, que va organitzar l'evacuació d'expatriats i refugiats cap a Mèxic, on ell també va haver de fugir al final per tal de deslliurar-se de la repressió franquista.

Estic segur de que hi ha molts més osonencs que estan, o han estat, al davant del moviment independentista, com per exemple, en Pep Musté de Montesquiu (va néixer a Sant Quirze de Besora), dirigent de Terra Lliure i secretari general del MDT. En Musté fou torturat i empresonat l'any 1992 (fins al 1996) per ordres del Jutge Baltasar Garzón. Però ja no em queden més paraules.

Jo no sóc historiador, i només he citat els independentistes que conec. Si creieu que em descuido d'algú, m'ho podeu recordar i, fins hi tot, els podria apuntar en algun un altre article. I si creieu que m'equivoco, us prego que m'ho feu saber, així em donareu l'oportunitat de rectificat. Moltes gràcies.

Josep Ramon Soldevila

M'hi esforço, però no aconsegueixo entendre'ls

M'hi esforço, hi dono voltes, però no aconsegueixo entendre la posició de dels Comuns i de Podem en relació amb el referèndum del dia 1 d'octubre. Fa pocs dies, el secretari general de Podem, Albano Dante Fachin va anunciar que, les bases del partit, van decidir avalar el referèndum de l'1 d'octubre com una jornada de mobilització, però sense considerar-lo vinculant. Aquests formen part de l'esquerra transformadora? Ens suggereixen un altre 9N?

Els Comuns, amb el seu líder senyor Domènech al capdavant, exigeixen que el referèndum del dia 1 d'octubre sigui pactat. Curiós, el mateix que exigeix el senyor Iceta, escolanet ballarí del PSOE. Val a dir que el senyor Iceta va més lluny, molt més lluny. Insisteix una vegada i una altra que el govern de la Generalitat faci pública la Llei de Transitorietat Jurídica fil per randa. Deu ser per facilitar la impugnació exprés del TC amb la qual el seu partit es troba tan còmode. Quina vergonya. Si ja han decidit que els seus alcaldes no col·laborin ni prestin el seu suport polític ni facilitin que es pugui dur a terme, què els importa el contingut de la Llei de Transitorietat Jurídica. Aquesta és l'actitud del «Nou PSOE de debò»? Quina estafa per a aquells que s'ho creguin!.

Malgrat tot, estic convençuda que a l'esquerra hi ha votants que coneixen i valoren amb precisió la situació que està vivint el nostre país. Amb un

govern del PP, insensible a la voluntat de milions de catalans als quals hauria de respectar i considerar perquè formen part del ciutadans que suporten l'estat que ells, en aquest moment, representen. Amb un PSOE lliurat al PP més ranci, menys democràtic en totes les seves actuacions, una fàbrica de corrupció, i que planteja seriosos dubtes democràtics en relació amb les polítiques que aplica a Catalunya... És intolerable que un partit dit d'esquerres no s'alci contra les contínues interferències d'un estat que ens considera a tots, als votants del PSC-PSOE també, com a súbdits als quals cal castigar perquè són indòmits quan haurien de ser mesells... Un estat que es vanta d'haver-nos destrossat la sanitat, que té clavegueres amb més líquid que el Manzanares, que ens impedeix fer les polítiques que ens convindrien, sobretot als més vulnerables.

I estic convençuda que aquests ciutadans votaran SÍ

a un estat català independent en forma de república. I que sortiran amb els independentistes al carrer per defensar-lo, democràticament, a la catalana, quan convingui. No és l'hora dels partits, no és l'hora de la por, no és el moment de la resignació. És l'hora de la convicció. És l'hora del compromís i de la coherència. Particular i col·lectiva. Hi hem de ser tots i totes i jo demano a tots aquells que tenen projecció universal el seu compromís, a cara descoberta, els necessitem. Per això donem les gràcies a l'actitud decidida d'en Guardiola, d'en Savall, d'en Carreras i de tants d'altres que estaran a l'alçada de les circumstàncies. Nosaltres som el somni, deia la malaguanyada Muriel Casals. Guanyem-nos el dret de passar del somni a la realitat.

Teresa Casals

624 anys llum

El passat 9 de juny de 2017 passarà a la història. Per fi tenim data i pregunta per al referèndum. Amb una pregunta clara i concisa, que fins i tot va més enllà del que es podia esperar, ja que marca un camí inequívoc cap a un estat independent basat en la república. Aquella que tants cops ha estat negada al poble de Catalunya, foragitada per mitjà de les armes com si fos el pitjor dels mals per les elits polítiques i econòmiques d'aquesta Espanya rànica de la qual no perden mai el control.

La pregunta és clara i la determinació és total. El govern català, amb les forces polítiques compromeses amb el país i les entitats de la societat civil, autèntics catalitzadors d'aquesta revolució democràtica, fan passes mesurades però fermes cap a la consecució de la nostra transició. La nostra, la de debò. Aquesta que ens obrirà el camí cap a la maduresa com a societat i ens permetrà desenvolupar amb plenitud un país que s'ho val. Serà una república, catalana, laica, europea, progressista... com nosaltres decidim que sigui.

I els catalans la volem. Que ens tregui la condició de súbdits imposada en un procés d'una transició política maldestra, un pas de dictadura a monarquia anacrònica, orquestrada sota la batuta d'una casta tardofranquista que és qui segueix movent els fils d'aquest cementiri de nacions.

I mentre a Catalunya

continuem sense aturador aquest procés engrescador de construcció nacional, que aglutina múltiples sectors de la societat, amb diverses sensibilitats que lluiten per superar-se davant la magnitud de l'empresa, a 624 quilometres el parlament espanyol debat una moció de censura contra el govern del partit popular.

Una moció de censura àmpliament justificada, organitzada en un dels períodes mes foscos de la història recent de la política espanyola, on el partit al govern és poc més que una organització del crim organitzat amb una xarxa de corrupció tan extensa i a tal alt nivell que fa bona l'expressió "no hi ha un pam de net". Hi ha munició per a un debat sense fi: Casos oberts de tràfic d'influències i suborns, finançament il·legal del partit, portes giratòries...

Però la moció de censura neix morta, per la mateixa raó que no hi ha cap diàleg

possible en la qüestió catalana, i és que l'autèntic poder, el poder econòmic emmirallat en l'IBEX35, que té lligats de peus i mans partits polítics, mitjans de comunicació, entitats empresarials i tot aquell focus d'opinió amb un cert pes, aquest poder participa d'aquest sistema corrupte instaurat i sostingut. Només així s'entén que el líder de la oposició, defenestrat i ressorgit de les cendres, ara no es rebel·li contra aquest govern, sustentat en la crisi de lideratge del seu propi partit.

I els catalans ens ho mirem des de la barrera, sense participar-hi políticament. I em sembla molt correcte que sigui així, ja que no va amb nosaltres. La desconexió és un fet. Tal vegada sembla que passi a 624 anys llum.

Daniel Roig

El centre i la "transversalitat"

Dues paraules ambigües que intenten determinar les situacions de les diferents ideologies existents en el nostre mapa polític actual.

Hi havia un temps, en l'època de la transició, en què, després de tants anys de dictadura feixista, i amb els partits polítics en la clandestinitat, les posicions a les bandes extremes eren més marcades. Les esquerres i tot el ventall del socialisme tenien la seva postura ben definida, i també la tenien els partits de dretes, que es recolzaven en el sistema capitalista i la seva praxi. Però el centre sempre ha estat cobejat pels uns i pels altres, i fins i tot el CDS d'Adolfo Suárez ho pretenia.

Amb el temps que tot ho canvia i tot ho relativitza, els partits han tirat més cap al centre deixant l'extrema esquerra en minoria, i instaurant-se en la còmoda posició que és el mig de qualsevol cosa, on també algunes dretes han buscat l'aixopluc per aconseguir més votants en períodes electorals, deixant a l'extrema esquerra el paper del dimoni escuat.

Però les dites esquerres

socialistes, que, gràcies als anys d'abundància, tiraven cap al centre, han marcat perfil i, fent declaracions inversemblants, que a ser d'esquerres no els guanya ningú, han renegat del centre i han aconseguit un grapat més de vots dels indecisos, veient il·lusionats que allò els funcionava.

I així, tenim també alguns partits de dretes que, buscant el centre, desitjarien trobar un espai on conjugar les bondats socials i les bondats capitalistes.

I en la transversalitat dins d'un partit, ens passa, segons el meu parer, quelcom de semblant. Aquí tot hi cap. Podem ser d'esquerres i podem ser de dretes, podem ser anarquistes, comunistes, independents o no independents, com podem ser animalistes, feministes, etc. Tot hi cap dins del fet transversal que defineix un partit o una associació. Però, ai las, arriba un moment en què les coses s'han de definir, s'han de prendre decisions cap a una banda o una altra, i ho han de resoldre per poder tirar endavant el

partit. I més, si aquest partit és dels que mana en el fòrum polític. Uns estiren cap aquí, altres cap allà, els uns creuen tenir la raó, els altres també, i allò provoca un mar de confusions en les bases del partit. És quan sorgeixen diferents corrents d'opinió, que poden arribar a afeblir les formacions, ja que, en un començament, allò que es veu fàcil i escaient es va enverinant, si no hi ha unes línies ben marcades per seguir el rumb establert en un començament.

Per tant, el centre aplega una mica l'ambigüitat del tarannà polític en alguns partits, del qual fugen quan els convé, i la "transversalitat" aplega, com en una caixa de Pandora, tota mena de sensibilitats polítiques. I serà només en els fets, que podrem analitzar i jutjar, que podrem adonar-nos de quins camins agafen les diferents tendències polítiques de cada formació o de cada partit polític.

Pilar Altarriba

La llibertat d'expressió

La llibertat d'expressió està regulada en la sacrosanta Constitució Espanyola de 1978. A l'article 20.1 diu clarament: *“Se reconocen y protegen los derechos: a) A expresar y difundir libremente los pensamientos, ideas y opiniones mediante la palabra, el escrito o cualquier otro medio de reproducción.”* I en el punt 4 d'aquest mateix article ens diu: *“Estas libertades tienen su límite en el respeto a los derechos reconocidos en este Título, en los preceptos de las leyes que lo desarrollen y, especialmente, en el derecho al honor, a la intimidad, a la propia imagen y a la protección de la juventud y de la infancia.”*

Aquí tenim els drets i els límits d'aquest dret. Com podem saber on és el límit? Després de l'atemptat de Manchester, un usuari de Twitter es va lamentar que entre les víctimes no hi fos en Pep Guardiola, tot i que la seva família si que hi era, al concert. A part del rebombori que hi va haver, ningú no va actuar.

Després dels últims atemptats a Londres, el

president Puigdemont, després que va manifestar la seva solidaritat amb les víctimes, un altre tuitaire el va amenaçar de mort dient que ell seria el següent. Algú va fer res?

El passat 18 de juny, a Lleida, van aparèixer uns cartells amb la fotografia de n'Iceta, en Franco Rabell, n'Arrimadas i n'Albiol amb la llegenda “Els que neguen el democràtic dret a l'Autodeterminació, són enemics del poble”. Gravíssim! Una amenaça brutal, no? Doncs aquí sí que va actuar la fiscalia, d'ofici, buscant els desprietats autors d'aquest criminal missatge. En un comunicat, el Ministeri fiscal diu que “la Fiscalia de Lleida, a la vista dels cartells en to amenaçador apareguts a la ciutat amb la fotografia de diferents líders polítics, ha encarregat als Mossos d'Esquadra la investigació oberta aquest divendres, que obeeix a un presumpte delictes d'odi”, segons el comunicat.

Divendres 16 de juny, el president Puigdemont, un altre cop, va anar a Badalona

al barri de la Salut, Llefà, i no va poder acabar el seu discurs, ja que hi havia una trama organitzada, presumptament per un exalcalde de la localitat, amb gent situada estratègicament, i que es va dedicar només a cridar, escridassar i insultar el president i a l'alcaldesa i altres personalitats, com la nostra companya Laura Soler, que hi era. Això també és llibertat d'expressió, no?

Us imagineu què hauria passat si la situació hagués estat a l'inrevés? Un grup d'independentistes bramant contra l'Albiol, en Millo, la Soraya o en Rajoy? Ens haurien titllat de radicals, antidemocràtics, subversius, com a mínim.

Doncs bé, això és el que seguirem aguantant si continuem pertanyent a aquest país tan democràtic com és Espanya.

Marxem ja?

Albert Aragonès

Palau i Fabre i la generació del despullament

Josep Palau i Fabre. Contes despullats i *La tesi doctoral del diable*, Proa, 2017.

Encara que no està tenint la repercussió que mereixeria, enguany es commemora el centenari del naixement de Josep Palau i Fabre (1917-2008). Un dels seus primers fruits és la reedició per part de Proa, en un sol volum, de dos llibres de narracions (*Contes despullats* i *La tesi doctoral del diable*), publicats inicialment pels mítics i enyorats Llibres del Mall el 1983 i el 1984.

El primer dels reculls inclou una interessant presentació en què Palau i Fabre equipara el seu “despullament” retòric i estilístic amb la prohibició i marginació de la nostra llengua i cultura: “Després de tot — diu Palau—, pertanyo a la generació que va ser del tot despullada de la pròpia llengua.” Certament, la nostra literatura deu la seva supervivència a la generació de Palau, que, si fa no fa, coincideix amb l’anomenada generació del 36. Diguen-me què seria de les nostres lletres sense Rodoreda, Calders, Tísner, Sales, Espriu, Torres, Vinyoli, Pedroló, Perucho, etc.

El “despullament” de què parla Palau, és a dir, les prohibicions i els obstacles a la nostra llengua, no va impedir que, gràcies al seu esforç, aquesta generació ens hagi llegat un conjunt d’obres literàries de gran nivell. En canvi, no crec que hàgim de fer gaire cas a la pruija antiretòrica que manifesta l’autor: Ja se sap que la manca deliberada de retòrica també és retòrica. En tot cas, en les narracions d’aquests dos reculls —la

majoria escrites a finals dels 70 i principis dels 80—, l’afirmació de Palau, potser l’hem de reconèixer més en la llibertat dels temes i el seu tractament desacomplexat.

La majoria dels relats (“Vacances a Venècia”, “La carrera dels homúnculs”, “Gargallo nocturn”, “La carambola”, “Germana patata”, “De com Sílvia esdevingué dona”, “La taverna de Londres”, “Una venjança al barri llatí”, “Zooaddictes”) remetent al desig sexual, car “l’home no plora pels ulls, plora pel sexe, i és amarg plorar sol”, deia Palau en el seu cèlebre poema “La sabata”. També n’hi ha de to filosòfic (“Rousseau és una illa”, “Els rellotges de Ginebra”, “La tesi doctoral del diable”, fins i tot “Els noms de Liliana”); i encara de propers a la rondalla clàssica (“La llegenda dels ulls de sirena”). Així mateix, Palau evoca la infantesa i el seu avi d’origen provençal (“Una

dosi de felicitat”); s’acosta al conte de tema mariner (“El llampat i la tramuntana”); dedica una sàtira als servidors del franquisme, basat en un cas real (“El censor”); fins i tot, fa la reivindicació més singular que he llegit mai de la llengua catalana (“La llengua del diable”).

Potser el fil conductor del conjunt dels contes es troba en el caràcter obsessiu dels seus personatges per objectes, accions o situacions ben diverses: La recerca de les múltiples combinacions per escriure el nom de Liliana, els rellotges que mesuren pas del temps, l’exploració tàctil de les escultures de Gargallo per part d’un cec, la dèria d’un jove per romandre a l’illa de Rousseau com a via d’accés als secrets del filòsof, l’habilitat a fer caramboles de billar guiades per l’escot i els pits d’una noia, l’afició a les patates d’un monjo franciscà, l’odi a la tramuntana d’un pescador de Llançà, etc. En tots aquests casos els personatges es mouen per una obsessió exagerada, que, inevitablement, acaba davallant a un terreny sensual, carnal, material, com, per exemple, ocorre ben clarament a “Vacances a Venècia” -potser un dels contes més brillants- amb el formidable coit submarí descrit amb tot detall que fa proclamar al protagonista que “jo vull morir estimant.”

Encara que Palau sigui més conegut per la poesia o també pels seus textos dedicats a Picasso, les narracions en prosa porten el segell inconfusiblement palauifabrià, cosa que els fa molt interessants per a (re) descobrir aquest gran autor, membre destacat de la “generació del despullament”. Comptem que ara ja hem anat vestint com cal els nostres escriptors!

Humor

Boet

